

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 119/2020-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 3. marca 2020 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a zo sudcov Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) a Miloša Maďara predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť sťažovateľky obchodnej spoločnosti CIVILCO MKH, spol. s r. o., Dobrovičova 13, Bratislava, IČO 35 721 154, zastúpenej advokátom JUDr. Stanislavom Melišekom, Sabinovská 8, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Banská Bystrica v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Ek 279/2017 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti CIVILCO MKH, spol. s r. o., **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého konania a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. januára 2019 doručená ústavná sťažnosť obchodnej spoločnosti CIVILCO MKH,

spol. s r. o., Dobrovičova 13, Bratislava, IČO 35 721 154 (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Ek 279/2017 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

2. Ústavná sťažnosť sťažovateľky je vedená pod sp. zn. Rvp 82/2019 a bola pôvodne pridelená sudcovi spravodajcovi Milanovi Ľalíkovi, ktorému 16. februára 2019 uplynulo funkčné obdobie. Do 16. februára 2019 nebola ústavná sťažnosť sťažovateľky prerokovaná, preto bola v súlade s čl. X bodom 5 písm. b) Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 v znení dodatku č. 1 schváleného 16. októbra 2019 náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov prerozdelená a 17. októbra 2019 pridelená sudcovi spravodajcovi Rastislavovi Kaššákovi.

3. Podľa čl. II bodu 5 Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky schváleného na zasadnutí pléna ústavného súdu konaného 4. decembra 2019 na obdobie od 1. januára 2020 do 31. decembra 2020 (ďalej len „rozvrh práce“) je na konanie vo veciach patriacich do pôsobnosti senátov ústavného súdu v jednotlivých prípadoch príslušný ten senát ústavného súdu, ktorého členom je sudca spravodajca, ktorému bola vec pridelená. V súlade s čl. II bodom 3 písm. a) rozvrhu práce pri predkladaní pridelených vecí do senátu sudcom spravodajcom Rastislavom Kaššákom pracuje prvý senát ústavného súdu v zložení Jana Baricová, predsedníčka senátu, Rastislav Kaššák a Miloš Maďar. Ústavnú sťažnosť sťažovateľky preto predbežne prerokoval senát v zložení uvedenom v záhlaví tohto rozhodnutia.

4. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že napadnuté konanie, v ktorom má sťažovateľka právne postavenie povinnej, sa začalo 8. decembra 2017 na základe návrhu na vykonanie exekúcie podaného obchodnou spoločnosťou [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „oprávnená“). Podkladom

na vykonanie exekúcie je rozsudok pre zmeškanie vydaný Okresným súdom Bratislava I sp. zn. 26 Cb 187/2015 z 11. septembra 2017 (ďalej len „rozsudok pre zmeškanie“), ktorým bola povinná zaviazaná zaplatiť oprávnenej sumu 9 770,50 € s príslušenstvom.

5. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti spochybňuje splnenie podmienok na vydanie exekučného titulu – rozsudku pre zmeškanie, ktorý Okresný súd Bratislava I vydal na pojednávaní 11. septembra 2017 z dôvodu, že sťažovateľka sa na pojednávanie nedostavila, hoci naň bola riadne a včas predvolaná a svoju neprítomnosť neospravedlnila včas a vážnymi okolnosťami. Sťažovateľka uvádza, že Okresnému súdu Bratislava I zaslala ospravedlnenie svojej neúčasti na pojednávaní ihneď, ako sa o predvolaní na predmetné pojednávanie dozvedela, pričom po nahliadnutí do spisového materiálu zistila, že toto jej podanie sa v ňom nenachádza.

6. Sťažovateľka namieta, že postupom Okresného súdu Bratislava I jej bolo znemožnené uplatniť v konaní tvrdenia, navrhnúť vykonanie dôkazov a preukázať neexistenciu uplatnenej pohľadávky oprávnenej. Tvrdí, že Okresný súd Bratislava I porušil pri elektronickom doručovaní predvolania na pojednávanie zákon č. 305/2013 Z. z. o elektronickej podobe výkonu pôsobnosti orgánov verejnej moci a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o e-Governmente) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 305/2013 Z. z.“). *„Do e-mailovej schránky sťažovateľky neboli doručené notifikácie - správy o doručení elektronickej zásielky z portálu Slovensko.sk, hoci mala túto funkciu riadne nastavenú.“* Sťažovateľka je preto toho názoru, že Okresný súd Bratislava I jej nesprávne doručoval, resp. nedoručil predvolanie na pojednávanie, na ktorom bol vydaný rozsudok pre zmeškanie, a preto nemohla riadne a včas uplatniť svoje zákonné práva.

7. Následne sťažovateľka v ústavnej sťažnosti, citujúc § 29, § 30 zákona č. 305/2013 Z. z., tvrdí, že tieto zákonné ustanovenia boli porušené, *„pretože nepotvrdila súdu elektronicou doručenkou doručenie predvolania na pojednávanie pred termínom pojednávania, čím jej predvolanie nebolo doručené, a preto ani nemohla včas ospravedlniť svoju neúčasť na pojednávaní, a preto súd nemohol a nemal vo veci rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie. Sťažovateľka sa o rozsudku pre zmeškanie dozvedela až dňa 23.11.2017,*

až z ktorého sa dozvedela, že súd jej údajne dňa 17.10.2017 doručil notifikáciu o zaslaní rozsudku, ale súd napriek tomu, že sťažovateľka mu opäť nepotvrdila elektronickou doručenkou doručenie rozsudku pre zmeškanie, považoval deň 17.10.2017 za deň doručenia rozsudku...

... Keďže potvrdenie doručenia elektronickou doručenkou je podmienkou sprístupnenia obsahu elektronickej úradnej správy prijímateľovi v jeho elektronickej schránke, a keďže k potvrdeniu nedošlo, nemohol jej byť, ani známy obsah dokumentov. Sťažovateľka vylučuje, že by jej vinou mohlo dôjsť k zamedzenia prístupu na elektronické doručovanie predvolania na pojednávanie a tiež rozsudku pre zmeškanie a tým k nedoručeniu týchto dokumentov. Tvrdí, že sa to stalo len v dôsledku technických nedostatkov na strane správcu modulu elektronických stránok, čo potvrdzujú aj notoricky známe udalosti z toho obdobia.“.

8. Okresný súd Bratislava I podľa názoru sťažovateľky nesprávne vyznačil na rozsudku pre zmeškanie doložku právoplatnosti a vykonateľnosti, a preto ani nemôže byť spôsobilým exekučným titulom na vykonanie exekúcie. Sťažovateľke bolo do jej elektronickej schránky 31. januára 2018 doručené upovedomenie o začatí exekúcie z 24. januára 2018 a boli jej zablokované finančné prostriedky na účte vo výške 18 420,53 €.

9. Sťažovateľka podala okresnému súdu podľa § 61k ods. 1 písm. d) zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“) návrh na zastavenie exekúcie, ktorý odôvodnila tým, že Okresnému súdu Bratislava I podala návrh na zrušenie rozsudku pre zmeškanie a žalobu na obnovu konania vedeného pod sp. zn. 26 Cb 187/2015. Okresný súd návrh sťažovateľky na zastavenie exekúcie zamietol uznesením sp. zn. 7 Ek 279/2017 zo 16. augusta 2018. Sťažovateľka, citujúc z odôvodnenia tohto uznesenia okresného súdu, uvádza, že proti nemu podala sťažnosť z dôvodu, že „za týchto okolností mal Okresný súd Banská Bystrica jej návrhu na zastavenie exekúcie vyhovieť alebo mal v záujme

spravodlivosti počkať na rozhodnutia Okresného súdu Bratislava I o návrhu na zrušenie rozsudku pre zmeškanie a o žalobe na obnovu konania“.

10. Okresný súd o sťažnosti sťažovateľky rozhodol uznesením sp. zn. 7 Ek 279/2017 zo 7. novembra 2018 tak, že jej sťažnosť zamietol. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti poukazuje na odôvodnenie predmetného uznesenia okresného súdu a konštatuje, že proti nemu už nie je prípustný žiadny opravný prostriedok, z čoho je zrejmé, že vyčerpala všetky prostriedky na dosiahnutie nápravy v exekučnom konaní. Súdny exekútor zo zadržovaných finančných prostriedkov na jej účte už odpísal sumu 19 841,12 €, z ktorej suma 9 770,50 € predstavuje istinu a zostávajúca časť je úrok z omeškania a trovy exekúcie súdneho exekútora.

11. Podľa názoru sťažovateľky došlo konaním okresného súdu k porušeniu jej práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Sťažovateľka ďalej Okresnému súdu Bratislava I vytýka, že porušením zákona č. 305/2013 Z. z. jej bola odňatá možnosť brániť sa a poukazuje na to, že *„tento súd do dnešného dňa nevykonal žiadny úkon vo veci, neodpovedal na sťažnosť pre nečinnosť súdu ani na dotazy právneho zástupcu, v akom stave sú podania sťažovateľky. Konateľ sťažovateľky taktiež požiadal o informáciu Národnú agentúru pre sieťové a elektronické služby, ktorá spravuje stránky vwww.slovensko.sk. kedy boli odoslané notifikácie o doručení dokumentov od súdu týkajúce sa tejto veci do elektronickej schránky sťažovateľky. Do dnešného dňa odpoveď nedostal. Práve táto informácia by objasnila, či Okresný súd Bratislava I mohol o veci rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie.“.*

12. Okresný súd postupoval podľa sťažovateľky *„dogmaticky a formalisticky“*, pretože *„mu k rozhodnutiu stačilo potvrdenie právoplatnosti a vykonateľnosti na rozsudku Okresného súdu Bratislava I a nevzal do úvahy skutočnosti, ktoré tomu predchádzali, a ktoré by zabránili exekúcii a nečakal na rozhodnutia Okresného súdu Bratislava I o jej návrhoch“.* Okresný súd preto nesprávne vyhodnotil právny stav veci a v dôsledku toho aj nesprávne rozhodol o návrhu sťažovateľky na zastavenie exekúcie. Sťažovateľka vyjadrila nesúhlas s odôvodnením uznesenia okresného súdu o zamietnutí podanej sťažnosti,

v zmysle ktorého okresný súd nemohol prihliadať na skutočnosti uvádzané sťažovateľkou v jej podaniach, pretože malo ísť o novoty v konaní a tieto mali byť uvedené už v samotnom návrhu. Sťažovateľka však tvrdí, že *„nešlo o novoty ani doplnenie alebo zmenu návrhu na zastavenie exekúcie. Tieto skutočnosti uviedla v sťažnosti proti uzneseniu o zastavení exekúcie a sú také, ktoré dokresľujú skutkový stav a vysvetľujú dôvody návrhu na zastavenie exekúcie.“*

13. Sťažovateľka ďalej argumentuje, že v prípade, ak by okresný súd nariadil pojednávanie podľa § 202 ods. 1 druhej vety Exekučného poriadku a vypočul by účastníkov konania, dospel by k potrebe počkať na rozhodnutie Okresného súdu Bratislava I o podaných návrhoch sťažovateľky. Porušenie svojho práva vidí na spravodlivý súdny proces práve v neaplikovaní tohto ustanovenia Exekučného poriadku a formalistickom prístupe okresného súdu. Na základe toho žiada, aby ústavný súd rozhodol, či okresný súd *„konal v exekučnom konaní v súlade s princípom právnej istoty a spravodlivosti účastníka konania“*.

14. Vzhľadom na uvedené sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí jej ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie vo veci samej nálezhom takto rozhodol:

„Právo sťažovateľa spoločnosti CIVILCO MKH, spol. s r. o., Dobrovičova 13, 811 09 Bratislava, IČO: 35 721 154 na spravodlivý proces podľa čl. 48 ods.2 Ústavy Slovenskej republiky a čl.6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd bolo postupom Okresného súdu Banská Bystrica v exekučnom konaní sp. zn. 7Ek/279/2017 porušené.

Sťažovateľovi sa priznáva finančné zadošťučinenie vo výške 19,841,12 EUR.“

II.

Relevantná právna úprava a judikatúrne východiská ústavného súdu

15. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

16. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

17. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v čl. I § 1 až § 13 a § 16 až § 28 a § 32 až § 248 a § 250 a § 251. V zmysle § 246 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde sa tento zákon použije aj na konania začaté do 28. februára 2019, pričom právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali do 28. februára 2019, zostávajú zachované.

18. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

19. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovel žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

20. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu na začatie konania pritom možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným postupom orgánu štátu, resp. jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú možno považovať ústavnú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konania (I. ÚS 66/98, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 136/05, I. ÚS 453/2011). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08, I. ÚS 165/2015).

21. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

22. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

III.

Právne posúdenie ústavným súdom

23. Predmetom predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti je v danom prípade preskúmanie opodstatnenosti tvrdenia sťažovateľky, podľa ktorého malo postupom okresného súdu v napadnutom konaní dôjsť k porušeniu jej základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

24. Ústavný súd v prvom rade akcentuje doktrínu minimalizácie jeho zásahov do činnosti orgánov verejnej moci, čo vyplýva zo samotného postavenia ústavného súdu ako súdneho orgánu ochrany ústavnosti. Ústavný súd je povinný skúmať či bolo konanie ako celok spravodlivé, avšak vo vzťahu k všeobecným súdom nie je prieskumným súdom ani riadnou či mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 31/05) a nemá zásadne ani oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (m. m. II. ÚS 21/96, II. ÚS 134/09). Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie zákonov všeobecnými súdmi s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06). Ústavný súd teda koriguje len tie najextrémnejšie excesy orgánov verejnej moci.

25. Ústavný súd poznamenáva, že sťažovateľka, zastúpená kvalifikovaným právnym zástupcom, v petite ústavnej sťažnosti presne nešpecifikovala, ktoré základné právo zaručené čl. 48 ods. 2 ústavy malo byť v napadnutom konaní porušené postupom okresného súdu. Článok 48 ods. 2 ústavy totiž v sebe inkorporuje viacero procesných práv prislúchajúcich účastníkovi konania. Zaručuje jednak verejný charakter súdneho procesu, právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, právo byť prítomný pri prerokovaní svojej veci, ako aj právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom. Z obsahu ústavnej sťažnosti a sťažnostnej argumentácie však vyplýva, že sťažovateľka vidí porušenie čl. 48 ods. 2 ústavy a porušenie jej práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vo formalistickom postupe okresného súdu v napadnutom konaní, ktorý uznesením zo 7. novembra 2018 zamietol jej sťažnosť proti uzneseniu sp. zn. 7 Ek 279/2017 zo 16. augusta 2018 vydanému vyšším súdnym úradníkom. Predmetným uznesením bol

zamietnutý návrh sťažovateľky na zastavenie exekúcie bez toho, aby okresný súd počkal na rozhodnutie Okresného súdu Bratislava I o návrhu sťažovateľky na obnovu konania, resp. o jej návrhu na zrušenie rozsudku pre zmeškanie z 11. septembra 2017 (exekučného titulu).

26. Z petitu ústavnej sťažnosti je zrejmé, že sťažovateľka (výslovne) napáda len postup okresného súdu v napadnutom konaní, z povahy veci však vyplýva, že namietaný postup vyústil do rozhodnutí okresného súdu, konkrétne uznesenia sp. zn. 7 Ek 279/2017 zo 16. augusta 2018 a následne uznesenia sp. zn. 7 Ek 279/2017 zo 7. novembra 2018. Ústavný súd preto v medziach vymedzených ústavnou sťažnosťou sťažovateľky vychádzal pri svojom prieskume napadnutého konania okresného súdu aj z obsahu týchto uznesení. Súčasne nebolo možné prehliadnuť skutočnosť, že sťažovateľka v ústavnej sťažnosti v podstatnej miere fakticky kritizuje a spochybňuje postup Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 26 Cb 187/2015, ktoré predchádzalo napadnutému exekučnému konaniu a ktoré vyústilo do vydania rozsudku pre zmeškanie ako exekučného titulu. Takáto argumentácia sťažovateľky v ústavnej sťažnosti je však vzhľadom na stanovenie predmetu ústavného prieskumu irelevantná.

27. Uznesením sp. zn. 7 Ek 279/2017 zo 16. augusta 2018, ktoré vydal vyšší súdny úradník, okresný súd zamietol návrh sťažovateľky na zastavenie exekúcie, pretože považoval za preukázané, že exekúcia je vedená na základe spôsobilého exekučného titulu, ktorý je formálne a materiálne vykonateľný a námietky sťažovateľky smerujúce do základného konania sú pre exekučné konanie nepodstatné. Následne okresný súd uznesením zo 7. novembra 2018 zamietol sťažnosť sťažovateľky podanú proti uzneseniu zo 16. augusta 2018 ako nedôvodnú podľa § 250 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov, pričom v relevantnej časti odôvodnenia predmetného uznesenia (bod 16 a 17) uviedol: *„V danej veci však súd nemal preukázané zrušenie rozsudku pre zmeškanie a dokonca nemal zo strany povinného preukázanú ani skutočnosť, že povinný na Okresný súd Bratislava I podal návrh na zrušenie rozsudku pre zmeškanie, ktorý síce tvoril prílohu návrhu povinného na zastavenie exekúcie, predmetný návrh na zrušenie rozsudku pre zmeškanie však nebol podpísaný ani povinným, ani jeho*

právnym zástupcom a tiež chýbal aj akýkoľvek doklad o jeho odoslaní resp. osobnom doručení Okresnému súdu Bratislava I (napr. podací lístok, prezenčná pečiatka a pod.). Dôvodom na zastavenie exekúcie nemôže byť ani podanie žaloby na obnovu konania, čo napokon vyplýva aj z konštantnej judikatúry, v zmysle ktorej podanie mimoriadneho opravného prostriedku nemá samo osebe vplyv na právoplatnosť a vykonateľnosť exekučného titulu (pozri napr. nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 60/04 z 19.05.2004).“

28. Podľa § 61k ods. 1 Exekučného poriadku súd exekúciu zastaví v celom rozsahu alebo v časti, ak

- a) po vzniku exekučného titulu nastali okolnosti, ktoré spôsobili zánik vymáhaného nároku,
- b) exekučný titul bol zrušený,
- c) je tu dôvod podľa osobitného predpisu, pre ktorý sú uznanie alebo výkon cudzieho exekučného titulu neprípustné, ibaže ho bolo možné v konaní už skôr uplatniť (§ 54 ods. 2),
- d) sú tu iné skutočnosti, ktoré bránia vymáhateľnosti exekučného titulu.

29. Podľa § 61k ods. 2 Exekučného poriadku povinný môže z dôvodov podľa odseku 1 podať do 15 dní od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie návrh na zastavenie exekúcie. Návrh na zastavenie exekúcie musí byť odôvodnený a musia v ňom byť uvedené všetky skutočnosti, ktoré povinný môže ku dňu podania návrhu uplatniť. Takýto návrh má odkladný účinok.

30. V danom prípade nič nenasvedčuje tomu, že by postupom a rozhodnutím okresného súdu došlo k porušeniu práva sťažovateľky ako účastníčky exekučného konania na spravodlivý súdny proces. Okresný súd v uznesení zo 16. augusta 2018 jasne a zrozumiteľne vysvetlil, z akých dôvodov nevyhovel návrhu sťažovateľky na zastavenie exekúcie a následne v uznesení zo 7. novembra 2018 sa dostatočne vysporiadal s námietkami sťažovateľky obsiahnutými v podanej sťažnosti proti uzneseniu o zamietnutí jej návrhu na zastavenie exekúcie, ktorú posúdil ako nedôvodnú a zamietol ju. Citované závery okresného súdu nevykazujú žiadne znaky arbitrárnosti či svojvôle, okresný súd

podrobne objasnil, z akých úvah vychádzal pri výklade aplikovaných ustanovení Exekučného poriadku a jeho právne závery sú podľa názoru ústavného súdu založené na dostatočnom zistení skutkového stavu a sú výsledkom primeranej aplikácie príslušných ustanovení Exekučného poriadku. Nemožno ich preto označiť za neprimerané či extrémne.

31. Vo vzťahu k námietke sťažovateľky, že okresný súd neprihliadol na skutočnosti, ktoré sťažovateľka uviedla v sťažnosti podanej proti uzneseniu zo 16. augusta 2018 s odôvodnením, že ide o „*novoty v konaní*“, ústavný súd poukazuje na citované ustanovenie § 61k ods. 2 Exekučného poriadku obsahujúce tzv. koncentračnú zásadu exekučného konania. Uvedená koncentrácia konania sa prejavuje v tom, že povinný musí v návrhu na zastavenie exekúcie s odkladným účinkom t. j. v návrhu podanom do 15 dní od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie uviesť všetky právne skutočnosti, ktoré nastali ku dňu podania návrhu. V ďalšom návrhu na zastavenie exekúcie môže povinný uplatniť iba právne skutočnosti, ktoré nastali po podaní predchádzajúceho návrhu. Ak právna skutočnosť tvrdená v návrhu na zastavenie exekúcie nie je predložená včas, exekučný súd na ňu neprihliadne s výnimkou skutočností, ktoré objektívne bez svojej viny nemohol uplatniť skôr.

32. Podľa názoru ústavného súdu preto ako ústavne nekonformný nemožno vyhodnotiť záver okresného súdu, ktorý s poukazom na tzv. koncentráciu konania konštatoval, že sa „*argumentáciou povinného uplatnenou až v konaní o sťažnosti t. j. že bol porušený zákon č. 305/2013 Z. z. o elektronickej podobe výkonu pôsobnosti orgánov verejnej moci a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o e-Governmente), keď Okresný súd Bratislava I nesprávne doručoval resp. nedoručil elektronické dokumenty, ktoré sú totožné s dokumentmi v listinnej podobe, a to (okrem iných) aj rozsudku pre zmeškanie tak, aby mohol riadne a včas uplatniť zákonné právo na svoju obranu, nezaoberal*“.

33. Rovnako neobstojí ani námietka sťažovateľky, že okresný súd porušil jej právo na spravodlivé konanie tým, že v napadnutom konaní nenariadil pojednávanie, na ktorom by bolo sťažovateľke umožnené vyjadriť sa ku všetkým skutočnostiam. Ústavný súd

poznamenáva, že vo vykonávacom štádiu konania všeobecný súd nevykonáva dokazovanie, keďže je postačujúce, ak sú rozhodujúce skutočnosti dostatočne osvedčené okolnosťami vyplývajúcimi zo spisu, najmä z predložených listín. Vzhľadom na uvedené sa v tejto fáze súdneho konania pojednávanie za prítomnosti účastníkov spravidla nenariaďuje, to platí najmä v prípade, ak povinný neuviedol vo svojich námietkach/návrhoch také skutkové tvrdenia, ktoré je potrebné na pojednávaní overiť. Z uvedeného vyplýva, že pojednávanie sa bude v exekučnom konaní uskutočňovať len výnimočne, ak bude potrebné vykonať dokazovanie, pričom Exekučný poriadok v právnej úprave účinnej od 1. apríla 2017 už neobsahuje povinnosť obligatórne pojednávanie nariaďiť, ale ide o fakultatívnu možnosť exekučného súdu, ktorá závisí od jeho uváženia (§ 611 ods. 2 Exekučného poriadku), pričom však musí byť rešpektované právo účastníkov na spravodlivý súdny proces.

34. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti neuvádza iné pochybenia okresného súdu v napadnutom konaní, preto ústavný súd konštatuje, že z ústavnej sťažnosti ani z písomností k nej priložených nevyplýva, že by pri rozhodovaní okresného súdu o návrhu sťažovateľky na zastavenie exekúcie došlo k porušeniu zákona a tým k porušeniu namietaných základných práv sťažovateľky. Ani skutočnosť, že sťažovateľka sa nestotožňuje s právnymi názormi okresného súdu, resp. že výsledok konania nie je taký, aký si sťažovateľka želala, nemôže sama osebe viesť k záveru o porušení jej práva na spravodlivé súdne konanie postupom okresného súdu a nezakladá ani právomoc ústavného súdu nahradiť právny názor okresného súdu svojím vlastným alebo názorom preferujúcim prianie sťažovateľky (m. m. I. ÚS 188/06).

35. Keďže ústavný súd nezistil žiadne dôvody, ktoré by z ústavnoprávneho hľadiska spochybňovali postup okresného súdu v napadnutom konaní, ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

36. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľky uvedenými v petite nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich

je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. marca 2020

Jana Baricová
predsedníčka senátu